

ספור: הרב יעקב מנשה חרל"פ
אהבת בנין ירושלים

הָרַב יַעֲקֹב מֵשֶׁה חֵרֶל"פ
הָיָה צַדִּיק גָּדוֹל.

הוא אָהַב אֶת יְרוּשָׁלַיִם עִיר
הַקֹּדֶשׁ בְּכָל לִבּוֹ, וְהוֹדָה
לָהּ 'יִתְבָּרַךְ עַל כָּל רִגַע
שֶׁהוּא חַי בָּהּ.

כְּשֶׁהָיָה רַב בְּשִׁכּוּנוֹת 'רַחֲבִיָּה' ו'שַׁעֲרֵי חֶסֶד',
הוּא אָהֵב לְטִיֵּיל וּלְרֹאוֹת אֶת יְרוּשָׁלַיִם נְבֻנִית.
'בְּרוּךְ ה' שֶׁזָּכִינוּ לְרֹאוֹת זֹאת!
הָיָה אוֹמֵר לְעוֹבְרִים וּלְשָׁבִים.

עוֹד בַּיִת נִבְנָה, עוֹד כְּבִישׁ נִסָּלַל, וְעוֹד שְׁכוּנָה קָמָה... כָּל מִרְאָה כְּזֶה מְלֵא אֶת
בְּנִמְמָה. הוּא רָאָה בְּכָל אָבֵן אֶת הַבְּרָכָה וְהַחֲסֵד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

בְּסוֹף יָמָיו, הָרַב חֲרַל"פ חָלָה וְנָפַל לְמִשְׁכָּב. הוּא שָׁכַב בְּמִטָּתוֹ חֲלָשׁ, נֹסֶה
לָנוּחַ, אֲךָ לְבוֹ תָמִיד הָיָה מְלֵא בְּאַמוּנָה וּתְפִלָּה לַה' שֶׁיִּתֵּן לוֹ כֹּחַ.

ה' שֶׁלַח לָרֹב רוּפָא מָסוּר וְצַדִּיק, דּוֹקטוֹר שְׁטֶרַנְבוּךְ.
הַדּוֹק הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ שֶׁל הָרֹב מֵיָּד יוֹם בְּיוֹמוֹ כְּדֵי לְטַפֵּל
בוֹ, מִתּוֹךְ אֲהָבָה וִירֵאת שָׁמַיִם עֲמוּקָה.

שֶׁקֶט

מְנוּחָה

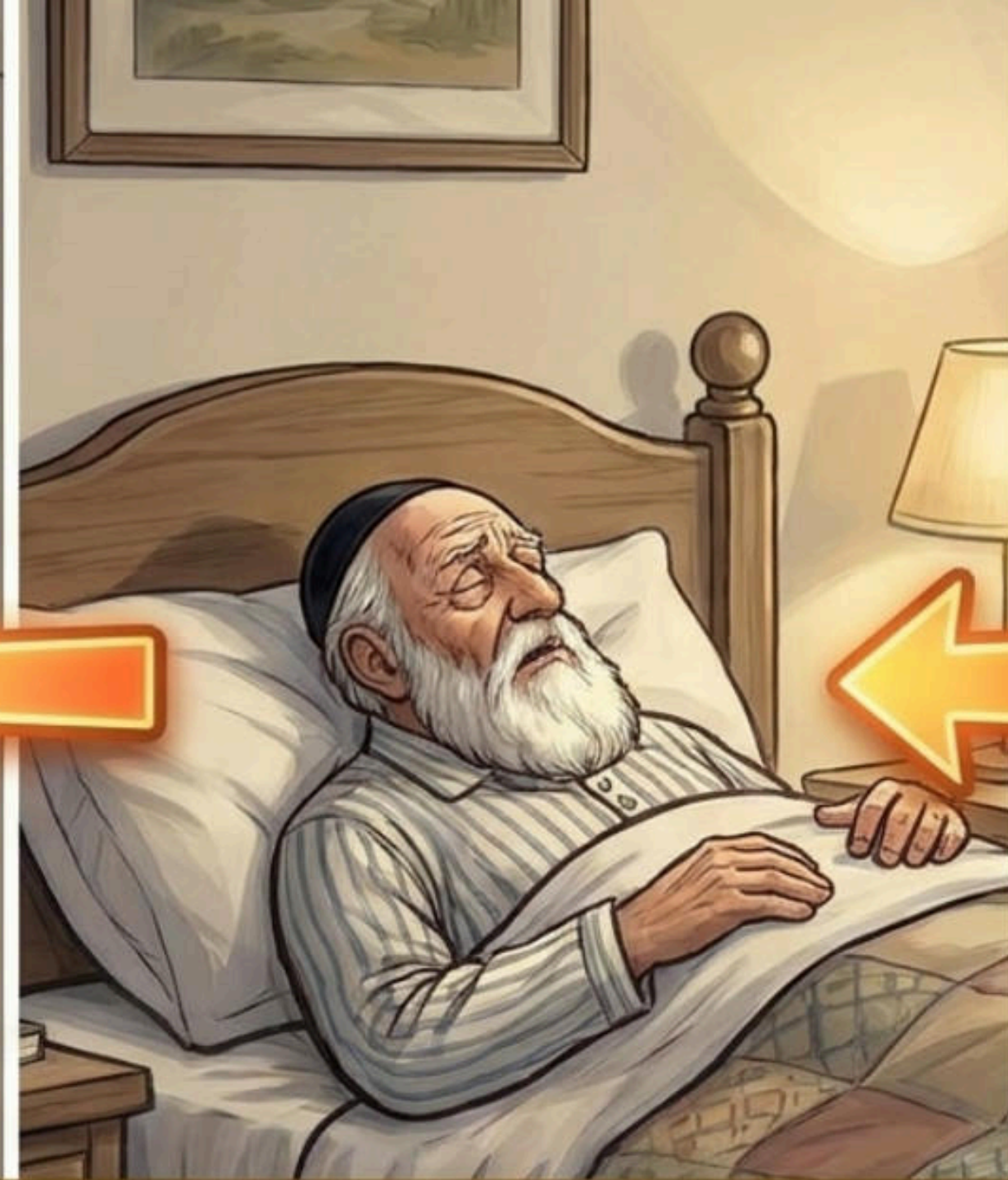
הַדּוֹקטוֹר קִוָּה בְּעֶזְרַת ה' שֶׁהָרֵב יָנוּחַ הַיָּטֵב
וַיָּבֵרֵא מֵהָר. הַשָּׁקֶט וְהַשְׁלֹוּה בַּחֲדָר הָיוּ
חֲשׂוֹבִים מְאֹד לְרַפּוּאָתוֹ שֶׁל הָרֵב.

יום אחד כשהדוקטור בָּקָר... רֵעַשׁ
חָזַק הֵפִיר אֶת הַשָּׁקֶט! מִבַּחוּץ נִשְׁמָעוּ
נִשְׁמָעוּ קוֹלוֹת עֲזִים וְרִעְשִׁים שֶׁל מְכוֹנוֹת
עֲנָקִיּוֹת. הַדּוֹקְטוֹר נִבְהֵל!

הדוקטור הציץ החוצה וראה עבודות בניה
לשפור הרחוב. טרקטורים, מקדחות,
פטישים, ופועלים שצועקים אחד לשני:
"הי! תביא את זה לפה! תלך לשם!"

כָּל הָרַעַשׁ הַחֲזָק הַזֶּה נִכְנָס יָשָׁר לְתוֹךְ חֲדָרוֹ שֶׁל הָרַב. חָשַׁב לַעֲצֹמוֹ
הַדּוֹקְטוֹר: "אִם לִי הָרַעַשׁ מִפְּרִיעַ, בּוֹדֵאִי שֶׁזֶה מִפְּרִיעַ לְרַב הַצַּדִּיק
שֶׁמֵּעֲנֶסָה לָנוּחַ! אֲנִי חַיֵּב לַעֲזֹר לוֹ."

רחוב אֵחָר

3

2

1

עִירִיָּה

הַדּוֹקְטוֹר הַחֲלִיט לָלֶכֶת לְעִירָה.
 "אֲסַבִּיר לָהֶם שֶׁיֵּשׁ פֹּה אָדָם
 חוֹלָה וְצָדִיק שֶׁזָּקוּק לְשִׁקָּט" חָשַׁב,
 אֲבָקֵשׁ מֵהֶם שֶׁיִּפְסִיקוּ אֶת הָעֲבוֹדוֹת
 פֹּה וַיֵּלְכוּ לְבָנוֹת בְּרָחוֹב אֵחָר,
 לְפָחוֹת עַד שֶׁהָרֵב יִבְרִיא בְּעֶזְרָתָהּ."

אָבֶל כְּשֶׁשָׁמַע הָרֶב חֲרָל"פ אֶת הַרְעִיּוֹן שֶׁל הַדּוֹקטוֹר – לֵ
לְעֶצֶר אֶת הָעֲבוֹדוֹת, הוּא קָרָא אֵלָיו מִיָּד וְאָמַר לְהַפְתָּתָעְתּוֹ:
"עֲצֹר! עֲצֹר! עֲצֹר! עֲצֹר!"

"כָּל יָמַי הָיִיתִי אוֹהֵב לְהִסְתּוֹבֵב בְּרַחוּבוֹת יְרוּשָׁלַיִם, " אָמַר
הָרַב בְּקוֹל נִרְגָּז, "לִרְאוֹת אוֹתָהּ בְּבִנְיָנָהּ וּלְהוֹדוֹת לָהּ עַל
שָׁאֲנוּ זֻכִּים לְגֵאוּלָּה."

"היום, המשיך הרב, 'כשאני מרתק למטה,
חלה וחלש, אינני יכול לצאת ולראות את
ירושלים נבנית בעיני...'"

"אם כן, אני מבקש ממך: אל תגיד להם שיעצרו!
לפחות תשאיר לי את היכולת לשמע את בנין ירושלים!
פה על המטה, ואני רוצה לשמע את עיר הקדש נבנית!"

מבט רגיל	מבט הרב
	
=	=
	

דוקטור הבין באותו רגע את האהבה העצומה של הרב לארץ ישראל.
הוא הבין שבשביל הרב, רעש של טרקטורים ומקדחות הוא לא רעש
מפריע — אלא מנגינה קדושה שמבשרת שם' בונה את עירו!

איזו מסירות עצומה! הרב חרל"פ מלמד אותנו
שכל בית שנבנה בארץ ישראל הוא נס וברכה.

מהיום, כשנשמע רעש של בניה — נזכר את
הרב חרל"פ, ונודה לה' על שאנו דור
שזוכה לראות את ירושלים נבנית!"

